

Vážení čtenáři,

určitě si mnozí z vás pamatují slavný citát z jednoho českého filmu: „... a pak už jen samá pozitiva a sociální jistoty.“ Sociální jistoty nám poslední dobou nějak ubývají – alespoň podle zpráv, které nám denně předkládá sedmá velmoc denního i týdenního zpravodajství. Věřím, že nám nechají alespoň ta pozitiva. Protože jsem životní optimista, kdykoli mě potká člověk, který se mi snaží zkazit náladu a přesvědčit, že můj pohled na svět je nesmysl, začnu se v duchu modlit a pak si přeříkám, co dobré mě v poslední době potkalo.

Především to byla vaše krásná přání k vánočním svátkům a novému roku. Až k slzám mě dojal telefonát, v kterém mi jedna čtenářka děkovala za to, že jsem. Některé z dopisů mám permanentně po ruce, například ten pana doktora Slámečky nebo nověji e-mail pana starosty z Horažďovic, který lituje, že nám nemůže pomoci finančně, ale nabízí ruku ke spolupráci. Moc si všeho vážím a nevšímám si množství odmítnutí opravdu bohatých lidí, které statečně snáší prezident našeho občanského sdružení. Jen bych jim chtěla říct, že nám by stačilo, aby si odpustili jednu večeři s přáteli v jejich oblíbené restauraci, koupili si o jeden pár bot méně nebo si svůj „starý“ mobilní telefon nechali ještě pár měsíců. Myslím, řečeno slovy mé babičky, že „by jich neubýlo“. Kdyby to tak udělalo tisíc lidí, českých manažerů a podnikatelů, mohli bychom mít větší radost ze svého díla. A také z toho, že tu vyrůstají noví Hlávkové – mecenáši, kteří dávají opravdu ze svého, protože myslí na budoucnost svého národa i na své děti nejen tím, že je pošlou do zahraničních škol, ale také tím, že tu po sobě nechají něco, co se připomene, až se jejich děti ze světa vrátí. Protože člověk může být světoobčanem, ale tam, kde strávil dětství, se bude vracet vždycky. Pokud to má ve svém srdci.

Věřím, že se budeme letos opět setkávat a těším se na milé vaše dopisy a příspěvky
Jindra Svitáková